

El combat del segle per Argemir González

Gràcies a Internet he pogut veure -millor dit, escoltar- el combat entre **Manuel Fuentes**, àlies 'El Còmic', contra **Vicenç Navarro**, àlies 'El Savi'. Aquest últim no li va durar ni dos assalts al primer que va atacar des de l'inici amb la seva portentosa dreta al veterà contrincant. No el va deixar ni respirar, el va acorrallar en una cantonada i allà, sense pietat, el va matxucar fins la traca final, un poderós ganxo també de dretes.

Amb Vicenç Navarro KO i suplicant la campana, Fuentes va tenir temps de treure's el protector dental i escopir-li a la cara: "escolti's, aclareixi's i, si vol, parlem un altre dia", dit el qual va abandonar el quadrilàter autoproclamant-se guanyador del combat i sent aclamat pel selecte públic compost exclusivament de tertulians convidats per ell mateix. Llàstima que aquest combat hagi estat en el lloc equivocat, al programa 'El matí de Catalunya Ràdio', la ràdio finançada per tots els contribuents catalans. Llàstima que no fos un esdeveniment esportiu sinó més aviat una entrevista. Llàstima que Manuel Fuentes equivoqués el seu paper i passés d'entrevistador a polemista a l'alçada d'un **Kiko Matamoros** qualsevol. Llàstima que la persona a la qual sa suposava que volia entrevistar sigui el cinquè científic espanyol més influent al món perquè els oients haguéssim pogut aprendre quelcom d'ell, també en Fuentes.

Les persones públiques s'arrisquen a que la memòria popular es limiti a un sol acte de la seves dilatades vides. A **Joan Boada** hom el recordarà, ho vulgui o no, fugint cap al Parlament empaitat per alguns 'indignats' i la majoria oblidarà que poques hores després defensava en la tribuna els arguments d'aquests. A Manuel Fuentes no crec que en aquests moments se'l recordi com a còmic sinó com a paradigma del periodista vanitós (es permet el luxe d'opinar i rebatre al seu entrevistat sense donar-li l'oportunitat d'expressar-se), maleducat (va dir a Vicenç Navarro que era un mentider) i prepotent (el va despatxar acusant-lo d'incompetent). Tot un exemple a les facultats de periodisme de tot Catalunya del que no ha de fer ni ha de ser una persona que es vulgui dedicar al noble ofici d'informar, formar i entretenir al públic.

A hores d'ara desconec si el seu fitxatge per Antena 3 per presentar el programa 'Tu cara me suena', un nou concurs en el que vuit famosos hauran de demostrar les seves aptituds artístiques en el món de la cançó, significarà l'adéu de Catalunya Ràdio o ho compaginarà però és evident que aquest tipus de programa s'adiu més amb el seu perfil que el magazín que actualment presenta.

Més enllà de la desgraciada entrevista, per la qual encara no s'ha disculpat amb prou contundència i credibilitat ni Manuel Fuentes ni la direcció de Catalunya Ràdio, el tarannà de la ràdio pública catalana és preocupant. L'opinió que transmeten els tertulians i els editorials del seu programa estrella 'El matí...' està totalment esbiaixat a la dreta neoliberal que, és clar, tenen tot el dret del món a expressar-se... com també l'haurien de tenir altres economistes d'esquerres per contraposar les idees i així enriquir el debat per tal que sigui el públic qui configuri el seu propi ideari. A la llarga no només ha resultat perdedor del 'combat del segle' en Fuentes, Catalunya Ràdio també acabarà sent perdedora en el combat per la credibilitat i l'audiència. Una ràdio pública no pot fer ni dir el que vulgui sinó que ha de servir al poble que li paga i que és ideològicament divers. En el ventall de sintonies pre-programades de la ràdio del meu cotxe, l'1 és per Catalunya Informació, el 3 és per Icat FM i el 2 era per Catalunya Ràdio. Ara no hi ha cap, està orfe d'emissora.

Publicat al [Diari de Girona](#) el 19 de setembre de 2011